

Žaloba podaná dne 15. dubna 2008 – Komise Evropských společenství v. Španělské království

(Věc C-154/08)

(2008/C 171/29)

Jednací jazyk: španělština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Komise Evropských společenství (zástupci: M. Afonso a F. Jimeno Fernández, zmocněnci)

Žalované: Španělské království

Návrhová žádání žalobkyně

- určit, že tím, že mělo Španělské království za to, že služby poskytované „registradores de la propiedad“, jakožto správci jmenovanými oficina liquidadora de distrito hipotecario (výběrčí kancelář hypotekární služby), určité Comunidad Autónoma (autonomní oblast) nepodléhají DPH, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článku 2 a čl. 4 odst. 1 a 2 šesté směrnice o DPH⁽¹⁾;
- uložit Španělskému království náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

1. „Registradores de la propiedad“ jsou osoby samostatně výdělečně činné jmenované španělským státem a pověřené správou „Registros de Propiedad“ (katastr nemovitostí). Svou činnost provádějí na svůj účet, mohou si podle svého uvážení organizovat práci, vybírat zaměstnance a pobírat honoráře, které představují jejich příjmy. Některé Comunidades Autónomas jim svěřily různé úkoly týkající se výpočtu některých daní a poplatků. „Registradores de la propiedad“ pobírají určitý procentní podíl z vybraných daní.
2. Pokud jde o DPH, měla španělská správa tradičně za to, že v rámci provádění těchto úkolů pro Comunidades Autónomas musejí být „registradores de la Propiedad“ považováni za zaměstnavatele nebo za osoby samostatně výdělečně činné poskytující služby podléhající DPH. Argumenty, které používala španělská správa v tomto ohledu, byly v zásadě založeny na rozsudcích Soudního dvora ze dne 26. března 1987 (C-235/85, *Komise v. Nizozemsko*⁽²⁾) a ze dne 25. července 1991 (C-202/90, *Ayuntamiento de Sevilla*⁽³⁾).
3. Ve svém rozsudku ze dne 12. července 2003 měl Nejvyšší soud Španělska za to, že pokud jde o specifické činnosti, které jim svěřují Comunidades Autónomas při výpočtu a vybírání určitých daní a poplatků, jsou „registradores de la propiedad“ pouze úředníky a jsou součástí veřejné správy. Na základě tohoto rozsudku vydaného v rámci kasačního opravného prostředku „v zájmu zákona“ španělská správa prohlásila, že tyto služby nepodléhají DPH.

4. Naopak Komise má za to, že tyto služby prováděné „registradores de la propiedad“ pro Comunidades Autónomas musejí podléhat DPH v souladu s obecným pravidlem stanoveným v článku 2 šesté směrnice. Toto tvrzení vychází ze skutečnosti, že „registradores-liquidadores“ jednají jako osoby samostatně výdělečně činné, které samostatně a nezávisle spravují své lidské a materiální zdroje za účelem poskytnutí služeb, jak vyžaduje čl. 4 odst. 1 uvedené směrnice, a že se v tomto případě nenacházejí ve vztahu podřízenosti a závislosti, který je zásadní k tomu, aby se mohlo mít za to, že dotčené služby byly provedeny úředníkem správního orgánu, jehož je tento úředník součástí, a že v tomto případě nepodléhají DPH. „Registrador-liquidador“ není správním orgánem Comunidad Autónoma ani začleněným či vnitřním prvkem Comunidad Autónoma, ale nezávislou a odlišnou osobou, se kterou Comunidad Autónoma uzavřela smlouvu o poskytování služeb za úplatu.

5. Komise má rovněž za to, že podmínky vyžadované judikaturou k prokázání odpovědnosti Španělského království vyplývající z jeho výkladu práva Společenství, který není slučitelný s duchem ani účelem judikatury Soudního dvora, jsou splněny. Zaprvé postavení Nejvyššího soudu jakožto nejvyššího soudního orgánu, s výhradou ustanovení v oblasti ústavních záruk. Zadruhé relevance a dopad rozhodnutí, které je v zásadě v rozporu s výkladem Soudního dvora a který vzhledem ke svému závaznému charakteru způsobil úplný obrat v judikatuře nižších soudů a v praxi španělské správy. Zatřetí způsobení nepříznivých účinků v oblasti DPH, které mohou ovlivnit vlastní zdroje Společenství. Proto se španělská správa nemůže dovolávat rozsudku Nejvyššího soudu k odůvodnění nesplnění povinnosti vyplývající z práva Společenství.

⁽¹⁾ Šestá směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obrátu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 19/01, s. 23).

⁽²⁾ Recueil, s. 1471.

⁽³⁾ Recueil, s. 4247.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemsko) dne 16. dubna 2008 – E.H.A. Passenheim-van Schoot, další účastník řízení: Staatssecretaris van Financiën

(Věc C-157/08)

(2008/C 171/30)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Hoge Raad der Nederlanden.

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka kasačního opravného prostředku: E.H.A. Passenheim-van Schoot

Další účastník řízení: Staatssecretaris van Financiën

Předběžná otázka

Mají být články 49 ES a 56 ES vykládány v tom smyslu, že členskému státu nebrání v tom, aby v případech, ve kterých jsou jeho finanční správě zamlčeny (příjmy ze) zahraničních úspor, použil právní předpis, který za účelem kompenzace chybějících účinných možností kontroly v souvislosti se zahraničními aktivy stanoví pro dodatečné vymáhání lhůtu dvanácti let, zatímco pro (příjmy z) úspor, které se nacházejí v tuzemsku, kde v každém případě existují možnosti účinné kontroly, platí pro dodatečné vymáhání lhůta pěti let?

Kasační opravný prostředek podaný dne 15. dubna 2008 Isabellou Scippacercola a Ioannisem Terezakisem proti rozsudku Soudu prvního stupně (pátého senátu) vydanému dne 16. ledna 2008 ve věci T-306/05, Isabella Scippacercola a Ioannis Terezakis v. Komise Evropských společenství

(Věc C-159/08 P)

(2008/C 171/31)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek: Isabella Scippacercola, Ioannis Terezakis (zástupce: B. Lombart, advokát)

Další účastnice řízení: Komise Evropských společenství

Návrhová žádání

— zrušit rozsudek Soudu prvního stupně ve věci T-306/05, Isabella Scippacercola a Ioannis Terezakis v. Komise Evropských společenství, kterým Soud zamítl jejich žádost, ve které požadovali zrušení rozhodnutí Komise ze dne 2. května 2005, přijaté podle čl. 7 odst. 2 nařízení Komise č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004⁽¹⁾, jenž byl účastníkům řízení podávajícím kasační opravný prostředek sdělen dne 6. února 2008 a jímž se zamítá zahájení důkladného šetření týkajícího se příliš vysokých poplatků vybíraných novým aténským mezinárodním letištěm Spata majícím dominantní postavení, pokud jde o:

- poplatky za bezpečnost cestujících
- poplatky za zařízení terminálu pro cestující
- poplatky za parkovací služby

— uložit náhrady nákladů tohoto řízení a řízení před Soudem prvního stupně Komisi.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek tvrdí, že Soud prvního stupně tím, že neurčil, že Komise odmítla přezkoumat poplatky AIA za bezpečnost, zařízení terminálu a parkovací služby na základě výsledků srovnání poplatků uplatňovaných AIA s poplatky vybíranými na jiných evropských letištích, které neposkytují konkurenční služby, porušil právo Společenství, jak již bylo stanoveno v rozsudku 27/76, United Brands v. Komise, a že tím, že Soud prvního stupně neurčil, že Komise zaprvé nezohlednila všechny podstatné skutkové okolnosti, které existovaly v momentě přijetí napadeného rozhodnutí, jak to bylo stanoveno v rozsudku C-119/97, Ufex a další v. Komise, a zadruhé, že své napadené rozhodnutí založila na věcně nesprávných skutečnostech, a to je tedy postiženo zjevně nesprávným posouzením a zneužitím pravomocí, porušil právo Společenství.

Účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek tvrdí, že Soud prvního stupně provedl nesprávné právní posouzení tím, že neurčil, že Komise se dopustila nesprávného posouzení, když měla za to, že bezpečnostní kontroly nepředstavují hospodářskou činnost a že parkovací služby nejsou relevantním trhem pro účely článku 82 ES.

S ohledem na vytýkané nesprávné právní posouzení týkající se zavedení poplatků pro cestující za zařízení terminálu na lety uvnitř Společenství a mezinárodní lety a poté poplatků za vnitrostátní lety a zavedení poplatků za zařízení terminálu a za bezpečnost cestujících pro cestující na pravidelných linkách, které se neuplatňují pro cestující charterových letů, účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek tvrdí, že Soud prvního stupně neprokázal, že se Komise odmítla zabývat zabezpečením toho, aby zásada nediskriminace nebyla narušována praktikami AIA.

Konečně účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek uvádějí, že se Soud prvního stupně nevyjádřil k tomu, že se Komise odklonila od stanovených práv a postupů, zaprvé, nezohledněním údajů, které navrhovatel získal z oficiálních zdrojů, poukazujících na nepřiměřené poplatky zavedené AIA, zadruhé, porovnáním poplatků uplatňovaných ve Spatě s poplatky vybíranými na jiných evropských letištích, které nebyly relevantní pro účely článku 82 ES, a zatřetí tím, že zaslala AIA žádost o informaci, v čemž neuspěla, zejména při přezkoumání nákladů na vybudování letiště a začleňování výdajů a stanovení nákladů AIA.

⁽¹⁾ Nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 a 82 Smlouvy o ES (Úř. věst. 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81).